

การเปรียบเทียบความสามารถด้านการบรรเลงอังกะลุงระหว่างเด็กปฐมวัยที่ใช้ โน้ตเพลงไทยปกติกับเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยแบบมีสี

ธราเทพ เตมีรักษ์¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการบรรเลงอังกะลุงระหว่างเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยปกติกับเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยแบบมีสี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัยชายหญิง ที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนคือกนิสไทย เฉลิมฉลองครบรอบ 100 ปี วันคล้ายวันพระราชสมภพสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ปีการศึกษา 2558 อายุระหว่าง 4 - 5 ปี ชั้นอนุบาล 2 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 15 คน รวม 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย โน้ตเพลงไทยแบบปกติ โน้ตเพลงไทยแบบมีสี อังกะลุงที่ติดโน้ตแบบปกติ อังกะลุงที่ติดโน้ตแบบมีสี และแบบบันทึกคะแนนจากพฤติกรรมการบรรเลงอังกะลุง (Scoring Rubrics) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบ Independent Samples t - test

ผลการวิจัยพบว่า ว่า เด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยแบบมีสีมีคะแนนความสามารถด้านการบรรเลงอังกะลุงสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยแบบปกติที่ระดับนัยสำคัญ .05
ความสำคัญ : เด็กปฐมวัย อังกะลุง โน้ตเพลงไทย โน้ตไทยแบบมีสี

The Comparison of Performance of Playing Ankalung of Early Childhood: using Thai and colored Music Notes.

Tharathep Tameruk¹

ABSTRACT

The objective of the present study was to compare the performance of playing ankalung between early childhood who employed common Thai music notes and colored Thai music notes. The participants of the study were 30 ranging in ages between 3-5 years old, early childhood from 2 classes with 15 pupils of kindergarten 2 of the year 2015 in each class and currently studying at The Cocknis Thai Border Patrol Police School. The research instruments were common Thai music notes, colored Thai music notes, ankalung with common Thai music notes, ankalung with colored Thai music notes, and behavioural observation form of playing ankalung performance of the students. Mean, Standards Deviation, and Independent samples t – test were used to analyzed the collected data. The results revealed that the students who used colored Thai music notes had higher scores of performance than used common Thai music notes with the statistical significance at the level of .05.

KEYWORDS : Early Childhood, Ankalung, Thai Music Notes, coloured Thai Music Notes.

บทนำ

ด้านร่างกาย
วิธีการหนึ่ง
กล่าวว่า
กิจกรรมที่
นั้นได้ง่าย
เด็กปฐมวัย
เช่นเดียว

และใช้เท
เครื่องด
พัชรี แว
อังกะลุง
ตามเสี่ย
มี 3 กระ
ได้ 2 เส
ตามระบบ
ซึ่งการเ
กลั่นนี้

ของตัวโ
เปรียบด

เสียง

ระดับเส

เพื่อกา

มาก่อน
โดยใช้
ความ

บทนำ

เด็กปฐมวัยเป็นช่วงวัยที่มีความสำคัญ เนื่องจากเป็นช่วงวัยแห่งการเริ่มต้นของพัฒนาการด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา ซึ่งการพัฒนาเด็กปฐมวัยนั้นสามารถปฏิบัติได้อยู่หลายวิธี วิธีการหนึ่งที่มีความน่าสนใจ คือการนำกิจกรรมดนตรีเพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัย สมชาย อมระรักษ์ (2542: 28) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมดนตรีให้กับเด็กปฐมวัยจำเป็นต้องยึดพัฒนาการปกติของเด็กทั่วไปเป็นหลัก เพื่อให้กิจกรรมดนตรีนั้นเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก ซึ่งจะช่วยให้เด็กสามารถปฏิบัติกิจกรรมนั้นได้ง่าย และมีความสุขสนุกสนานกับกิจกรรมนั้น ซึ่งนอกจากกิจกรรมดนตรีแล้ว เรายังสามารถสอนดนตรีให้กับเด็กปฐมวัย ซึ่งอาจเป็นเครื่องดนตรีที่ง่าย และไม่จำกัดเฉพาะดนตรีสากลเท่านั้น ดนตรีไทยก็มีความน่าสนใจเช่นเดียวกัน

คนทั่วไปมักมองว่าดนตรีไทยเป็นสิ่งที่ยากเกินไปสำหรับเด็กปฐมวัย แต่ถ้ารู้จักการประยุกต์ใช้ และใช้เทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพก็จะทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เด็กปฐมวัย ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาและเลือกเครื่องดนตรีที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัย พบว่า ดนตรีไทยที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัยมากที่สุดคือ อังกะลุง พชร แวงวรรณ (2553 : 37) กล่าวว่า ในปัจจุบันอังกะลุงเป็นที่รู้จักของคนทั่วไปเพราะเสียงที่เป็นเอกลักษณ์ อังกะลุงเป็นเครื่องดนตรีประเภทตี ทำจากไม้ไผ่ มีลักษณะเป็นกระบอกติดเป็นท่อนๆ มีขนาดเล็กและขนาดใหญ่ตามเสียง ปลายข้างหนึ่งตัน อีกข้างหนึ่งมีรูกลวง เป็นลิ้นและปรับเป็นเสียง มีกระบอกแขวนเรียงกันเป็นแถว มี 3 กระบอก ร้อยด้วยไม้ซีกติดเข้ากับรางไม้ อังกะลุงหนึ่งตัวจะมีเพียงหนึ่งเสียง ดังนั้นผู้เล่น 1 คนจะสามารถเล่นได้ 2 เสียงเท่านั้น ลักษณะนามของอังกะลุงเรียกว่า ตับ โดยอังกะลุงที่เป็นแบบของไทยจะมีครบทั้ง 7 เสียง ตามระบบสากล คือ โด เร มี ฟา ซอล ลา ที โดยการบรรเลงอังกะลุงให้ไพเราะจึงต้องใช้ผู้เล่นจำนวน 5 คน ขึ้นไป ซึ่งการเล่นอังกะลุงนอกจากจะทำให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินและเกิดความสุขสนุกรื่นแล้ว ยังช่วยทำให้กล้ามเนื้อมือและต้นแขนของเด็กเกิดความแข็งแรงและเกิดการพัฒนาตามไปด้วย

ในการเรียนดนตรีไทยนั้นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่เด็กปฐมวัยควรต้องทำได้ นั่นคือการอ่านโน้ต ซึ่งรูปแบบของตัวโน้ตมีหลายลักษณะ ดังที่ ปาหนัน คำฝอย (2553: 32 -35) กล่าวว่า ลักษณะของตัวโน้ต (Characters) เปรียบดังภาษาต่างๆ รูปแบบโน้ตต่าง ๆ ที่ปรากฏในปัจจุบัน มีลักษณะของตัวโน้ตปรากฏเป็นประเภทดังนี้คือ

1. โน้ตตัวเลข (Numeral Notation) ได้แก่ ระบบการบันทึกโน้ตที่ใช้ตัวเลขเป็นสัญลักษณ์แทนระดับเสียง
2. โน้ตอักษร (Letter Notation) ได้แก่ ระบบการบันทึกโน้ตที่ใช้ตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์เพื่อบอกระดับเสียงต่างๆ เช่น ระบบโน้ตตัวอักษรของโรมัน ระบบโน้ตตัวอักษรไทย
3. โน้ตสัญลักษณ์ (Symbolize Notation) ได้แก่ ระบบการบันทึกโน้ตที่ใช้สัญลักษณ์พิเศษที่สร้างขึ้นเพื่อการบันทึกโน้ตโดยเฉพาะ เช่น ระบบโน้ตสากล (Modern Musical Notation)

ซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงระบบโน้ตอักษรไทย สำหรับผู้ที่เริ่มเรียนดนตรีไทยและยังไม่มีพื้นฐานด้านดนตรีมาก่อนอาจจะไม่เข้าใจลักษณะการอ่านโน้ตเพลงไทย ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านโน้ตเพลงไทยโดยใช้การบันทึกโน้ตแบบอักษร ของพันโทพระอภัยพลรบ (เพ็ง เพ็ญกุล) ซึ่งถือเป็นการบันทึกโน้ตเพลงไทยที่ได้รับความนิยมมาก โดยใช้อักษรไทยมาเทียบให้ตรงกับเสียงของโน้ตสากลดังนี้

1.	ด = โด
2.	ร = เร
3.	ม = มี
4.	ฟ = ฟา

5.	ซ = ซอล
6.	ล = ลา
7.	ท = ที

ซึ่งในกรณีที่มีโน้ตมีเสียงสูงจะใช้การประจุดไว้บนตัวโน้ต เช่น ด^๑ = โด สูง เป็นต้น หลักการนี้จะทำให้ผู้ที่เริ่มเรียนดนตรีเข้าใจง่าย

สำหรับวิธีการบันทึกโน้ตไทยนั้นจะใช้การบันทึกไปบนช่องตาราง โดยแบ่งออกเป็น 8 บรรทัด บรรทัดละ 8 ห้อง ในแต่ละห้องจะมี 4 จังหวะ ซึ่งในที่นี้จะอธิบาย เฉพาะการอ่านโน้ตในอัตรา 2 ชั้นเป็นหลัก

1	2	3	4	5	6	7	8
- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ	- ฉิ่ง - ฉับ
1 2 3 4	1 2 3 4	1 2 3 4	1 2 3 4	1 2 3 4	1 2 3 4	1 2 3 4	1 2 3 4

นอกจากโน้ตที่บันทึกลงในช่องแล้วยังมีเครื่องหมาย - ซึ่งแทนตัวโน้ตเอาไว้ด้วย โดย 1 ชิด (-) แทนโน้ต 1 ตัว แสดงถึงการเริ่มเสียงตัวโน้ตที่อยู่ข้างหน้าเครื่องหมายที่มีเสียงให้มีเสียงยาวขึ้น ทั้งนี้ความยาวของเสียงจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับจำนวนชิด (-) ดังนี้

0 0 0 ด	- 0 0	หลังโน้ต ด มีชิด (-) 1 ชิด ความยาวเสียงของโน้ต โด เท่ากับ $\frac{1}{4}$
0 0 0 ด	- - 0 0	หลังโน้ต ด มีชิด (-) 2 ชิด ความยาวเสียงของโน้ต โด เท่ากับ $\frac{2}{4}$
0 0 0 ด	- - - 0	หลังโน้ต ด มีชิด (-) 3 ชิด ความยาวเสียงของโน้ต โด เท่ากับ $\frac{3}{4}$
0 0 0 ด	- - - -	หลังโน้ต ด มีชิด (-) 4 ชิด ความยาวเสียงของโน้ต โด เท่ากับ $\frac{4}{4}$ หรือ เท่ากับ 1 จังหวะ

ซึ่งในการใช้โน้ตอักษรสำหรับเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยมีความเห็นว่ายังไม่เหมาะสมเท่าที่ควรเนื่องจากโน้ตแต่ละตัวใช้อักษรที่เป็นพยัญชนะไทย 44 ตัว ซึ่งเด็กกำลังเรียนรู้และจดจำอักษรแต่ละตัวซึ่งที่ความเฉพาะ เช่น ด อ่านว่า ดอ-เด็ก แต่ในทางดนตรี ต้อง อ่านว่า โด, ร อ่านว่า รอ - เรือ แต่ในทางดนตรี ต้องอ่านว่า เร จึงเป็นเว้าอยากสำหรับเด็กในการจดจำเสียงของตัวโน้ต ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีการทำโน้ตเพลงไทยแบบมีสี เข้ามามาเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากสี อันจะช่วยให้เด็กจดจำเสียงของดนตรีตามสีที่เห็นประกอบกับเสียงของตัวโน้ตดนตรีทั้ง 7 เสียง ซึ่งผู้วิจัยมีความเชื่อว่าสีจะสามารถช่วยให้เด็กจดจำและเรียนรู้โน้ตดนตรีได้ดีขึ้น รวีวรรณ เกียรติอังกุล (2552 : 40) กล่าวว่า สีเป็นสื่อที่แสดงออกเป็นภาษาสากล ในโลกรอบตัวเราล้วนเต็มไปด้วยสี เราใช้สีเพื่อแสดงความประพจน์หรือความหมายนามธรรมของความคิด เช่น สีขาวแสดงถึงความบริสุทธิ์ สีดำแสดงถึงความไว้ทุกข์ เป็นต้น ซึ่งในการศึกษาเรื่องของสีมีอยู่มากมาย โดยความรู้ความเข้าใจในเรื่องสีนั้นจะเกิดจากประสบการณ์ในการปฏิบัติ เราสามารถหาวิธีและประยุกต์ใช้สีให้เหมาะสมและพัฒนาในระดับที่สูงขึ้น เช่นเดียวกับ วันเพ็ญ คุ่มดิษฐ์

(2548
 เช่น ก
 ร่วมกับ
 เฉพาะ
 เสียงที่
 สามร
 พอที่ผู้
 จากบ

 สามาร
 จัดทำ
 กับเด็ก
 วัตถุ
 ใช้โน้ต
 กรอบ

 วิธีด
 ทร
 บรม
 รวม
 โน้ต

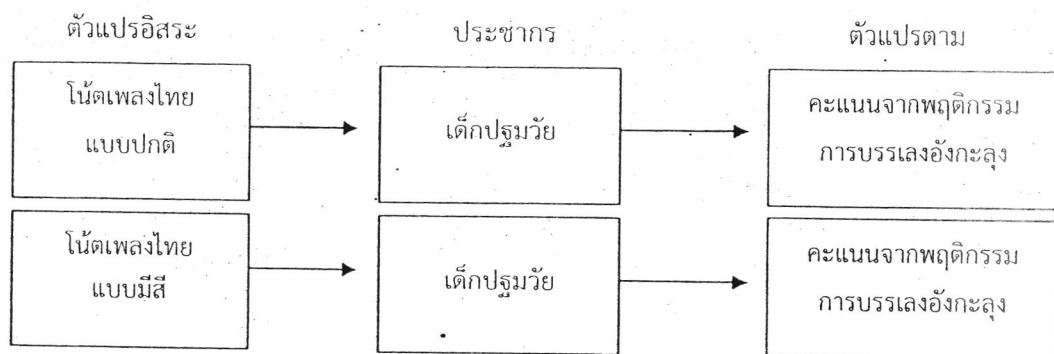
(2548 :33 -34) กล่าวว่า การส่งเสริมความสามารถในการอ่านและปรับความเข้าใจกับความหมายจากข้อความ เช่น การเน้นคำ ประโยค หรือข้อความโดยใช้สีที่แตกต่างกัน นอกจากนี้การเพิ่มขนาดของตัวอักษรก็สามารถใช้ ร่วมกับการเน้นสีตัวอักษร อันจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เฉพาะด้านเช่นกัน การใช้สีสอนอ่าน (Reading in Color) เป็นการใช้สีเขียนแทนตัวอักษร โดยแต่ละสีแสดงถึง เสียงที่แตกต่างกัน การเชื่อมโยงความหมายโดยใช้สีเป็นส่วนในการรับรู้ทางสายตา ผู้อ่านควรเรียนรู้ซ้ำๆ เพื่อให้ สามารถบอกถึงเสียงจากสีหรือเครื่องหมายภายใต้บริบทของคำที่กำหนดให้ ในขณะที่ให้ความสำคัญกับความหมาย พอที่ผู้อ่านจะบอกถึงเสียงจากความหมายที่แทนด้วยสีจากพยางค์หรือคำได้ อีกทั้งผู้อ่านสามารถบอกความหมาย จากบริบทของคำด้วยการเชื่อมโยงกับเครื่องหมายโดยใช้สี

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ในการเรียนดนตรีอังกฤษของเด็กปฐมวัยนั้น ในช่วงเริ่มหัดใหม่ เด็กจะยังไม่ สามารถอ่านโน้ตได้ จึงจำเป็นต้องใช้สีเข้ามาช่วยในเรื่องของการอ่านโน้ตเพลงไทย เพื่อพิสูจน์แนวคิดนี้ผู้วิจัยจึงได้ จัดทำวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถด้านการบรรเลงอังกฤษระหว่างเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยปกติ กับเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยแบบมีสี” นี้ขึ้น

วัตถุประสงค์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการบรรเลงอังกฤษระหว่างเด็กปฐมวัยที่ ใช้โน้ตเพลงไทยปกติกับเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยแบบมีสี

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัยชายหญิง ที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนตำรวจ ตระเวนชายแดนค็อกกิสไทย เฉลิมฉลองครบรอบ 100 ปี วันคล้ายวันพระราชสมภพสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ปีการศึกษา 2558 อายุระหว่าง 4 - 5 ปี ชั้นอนุบาล 2 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 15 คน รวม 30 คน โดยใช้วิธีการจับฉลาก ให้เด็กปฐมวัย 1 ห้องเรียนใช้โน้ตเพลงไทยแบบปกติ และอีก 1 ห้องเรียนใช้ โน้ตเพลงไทยแบบมีสี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. โน้ตเพลงไทย

1.1 โน้ตเพลงไทยแบบปกติ เพลงช้างและเพลงเต้ยโขง

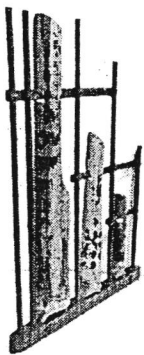
---	ข	ข	ข	---	ข-ม	ร-ม	ข-ค
---	ข-ม	ร-ม	ค-ร	ค-ล	ค-ค	ล-ข	ค---
ค-ล	ค-ค	ล-ข	ค---	ข-ล	ข-ม	---	ค

1.2 โน้ตเพลงไทยแบบมีสี เพลงช้างและเพลงเต้ยโขง

---	ข	ข	ข	---	ข-ม	ร-ม	ข-ค
---	ข-ม	ร-ม	ค-ร	ค-ล	ค-ค	ล-ข	ค---
ค-ล	ค-ค	ล-ข	ค---	ข-ล	ข-ม	---	ค

2. อังกฤษ

2.1 อังกฤษที่ติดโน้ตแบบปกติ

2.2 อังกฤษที่ติดโน้ตแบบมีสี

3. แบบบันทึกคะแนนจากพฤติกรรมกรรมการบรรเลงอังกฤษ (Scoring Rubrics)

ผู้วิจัยนำแบบบันทึกคะแนนจากพฤติกรรมกรรมการบรรเลงอังกฤษ ที่ปรับปรุงเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจพิจารณาความเที่ยงตรง โดยได้ค่า IOC เท่ากับ 1.0

แบบบันทึกคะแนนจากพฤติกรรมกรรมการบรรเลงอังกฤษ มีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

- ให้คะแนน 3 คะแนน เด็กสามารถเขย่าอังกฤษได้ถูกต้องตามจังหวะทุกครั้ง หรือผิด 1 ครั้ง
- ให้คะแนน 2 คะแนน เด็กสามารถเขย่าอังกฤษได้ถูกต้องเป็นบางครั้งและไม่ตรงจังหวะ หรือผิด 2 - 3 ครั้ง
- ให้คะแนน 1 คะแนน เด็กไม่สามารถเขย่าอังกฤษได้ถูกต้องตามมจังหวะทุกตัวโน้ต หรือผิดมากกว่า 3 ครั้ง

สกลนคร
 พระราช
 งานวิจัย
 *
 เรียนอ้ง
 โน้ตเพล
 ความเห็
 คะแนน
 สถิติ

ผลการ

ตาราง

โน้ตเพ

โน้ตเพ

* มีนัย

ไทยปร
 ด้านก
 มาตรฐาน
 t (Pa
 โน้ตเพ
 ปกติ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย จากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ สกลนคร ไปถึงครูใหญ่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนค้อกนิสไทย เฉลิมฉลองครบรอบ 100 ปี วันคล้ายวันพระราชสมภพสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี จังหวัดสกลนคร เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลงานวิจัย
2. ผู้วิจัยทำการสอนดนตรีอังกฤษ โดยกำหนดให้ทั้ง 2 กลุ่ม เรียนอังกฤษ กลุ่มละ 2 วัน โดยกลุ่มที่ 1 เรียนอังกฤษวันจันทร์และวันพุธด้วยโน้ตเพลงไทยแบบมีสี กลุ่มที่ 2 เรียนวันอังคารและวันพฤหัสบดีโดยใช้โน้ตเพลงไทยแบบปกติ โดยมีการบันทึกคะแนนจากพฤติกรรมการบรรเลงอังกฤษโดยใช้แบบบันทึกคะแนน ที่ผ่านความเห็นชอบจากผู้เชี่ยวชาญ มีค่า IOC เท่ากับ 1.0 ซึ่งมีผู้ช่วยวิจัย 7 คน และครูประจำชั้น 1 คนเป็นผู้บันทึกคะแนน โดยนักเรียน 2 คน ต่อผู้ช่วยวิจัย 1 คน ทำการสอนอังกฤษต่อเนื่อง 8 สัปดาห์
3. นำแบบบันทึกคะแนนจากพฤติกรรมการบรรเลงอังกฤษมารวมคะแนน เพื่อนำไปวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ

1. ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มเด็กที่ใช้โน้ตแบบปกติกับกลุ่มเด็กที่ใช้โน้ตแบบสี โดยใช้สถิติ Independent Samples t - test

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการบรรเลงอังกฤษระหว่างเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยปกติกับเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยแบบมีสี

กลุ่มทดลอง	N	\bar{x}	S.D.	Sig.
โน้ตเพลงไทยแบบปกติ	15	1.36	.329	.000*
โน้ตเพลงไทยแบบมีสี	15	2.01	.156	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการบรรเลงอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยปกติหลังการทดลองเท่ากับ 1.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ .329 และคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการบรรเลงอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยแบบมีสีหลังการทดลองเท่ากับ 2.01 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 1.56 เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการบรรเลงอังกฤษของเด็กปฐมวัยมาทดสอบค่า t (Paired Samples t - test) พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการบรรเลงอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยแบบมีสีสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการบรรเลงอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผล

ผลการวิจัยพบว่า

เด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยแบบปกติมีคะแนนความสามารถด้านการบรรเลงอังกะลุงเท่ากับ 1.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ .329 และเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยแบบมีสีมีคะแนนความสามารถด้านการบรรเลงอังกะลุงเท่ากับ 2.01 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ .156

สรุปได้ว่า เด็กปฐมวัยใช้โน้ตเพลงไทยแบบมีสีมีคะแนนความสามารถด้านการบรรเลงอังกะลุงสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยแบบปกติที่ระดับนัยสำคัญ .05

อภิปรายผล

จากการทดลอง พบว่าหลังการทดลองคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการบรรเลงอังกะลุงของเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยแบบมีสีหลังการทดลองเท่ากับ 2.01 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ .156 สูงกว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการบรรเลงอังกะลุงของเด็กปฐมวัยที่ใช้โน้ตเพลงไทยปกติหลังการทดลองเท่ากับ 1.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ .329 จะเป็นได้ว่า เด็กมีความสามารถในการอ่านโน้ตเพลงไทยแบบมีสีซึ่งแสดงออกมาทางการบรรเลงอังกะลุงได้มากกว่าการอ่านโน้ตเพลงไทยแบบปกติ จึงสามารถสรุปได้ว่าสีมีผลต่อการเรียนรู้และการจดจำตัวโน้ตของเด็กปฐมวัย สอดคล้องกับ รวีวรรณ เกียรติอังกุล (2552 : 40) กล่าวว่า สีเป็นสื่อที่แสดงออกเป็นภาษาสากล ในโลกรอบตัวเราล้วนเต็มไปด้วยสี เราใช้สีเพื่อแสดงความประพุดหรือความหมายนามธรรมของความคิด เช่น สีขาวแสดงถึงความบริสุทธิ์ สีดำแสดงถึงความไวทุกข์ เป็นต้น ซึ่งในการศึกษาเรื่องของสีมีอยู่มากมาย โดยความรู้ความเข้าใจในเรื่องสีนั้นจะเกิดจากประสบการณ์ในการปฏิบัติ เราสามารถหาวิธีและประยุกต์ใช้สีให้เหมาะสมและพัฒนาในระดับที่สูงขึ้น เช่นเดียวกับ วันเพ็ญ คุ่มดิษฐ์ (2548 :33 -34) กล่าวว่า การส่งเสริมความสามารถในการอ่านและปรับความเข้าใจกับความหมายจากข้อความ เช่น การเน้นคำ ประโยคหรือข้อความโดยใช้สีที่แตกต่างกัน นอกจากนี้การเพิ่มขนาดของตัวอักษรก็สามารถใช้ร่วมกับการเน้นสีตัวอักษรอันจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เฉพาะด้านเช่นกัน การใช้สีสอนอ่าน (Reading in Color) เป็นการใช้สีเขียนแทนตัวอักษร โดยแต่ละสีแสดงถึงเสียงที่แตกต่างกัน การเชื่อมโยงความหมายโดยใช้สีเป็นส่วนในการรับรู้ทางสายตา ผู้อ่านควรเรียนรู้ซ้ำๆ เพื่อให้สามารถบอกถึงเสียงจากสีหรือเครื่องหมายภายใต้บริบทของคำที่กำหนดให้ ในขณะที่ให้ความสำคัญกับความหมายพอที่ผู้อ่านจะบอกถึงเสียงจากความหมายที่แทนด้วยสีจากพยางค์หรือคำได้ อีกทั้งผู้อ่านสามารถบอกความหมายจากบริบทของคำด้วยการเชื่อมโยงกับเครื่องหมายโดยใช้สี

เอกสารอ
ธนา เตมิ
เด็ก
ศึก
ปานัน
ศิล
พัชรี แวง
ผู้
ม
รวีวรรณ
โ
เ
วันเพ็ญ
I
สมชาย

เอกสารอ้างอิง

- ธนา เตมียักษ์. (2554). การเปรียบเทียบความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ระหว่างเด็กปฐมวัยที่ฟังเพลงโมสาร์ทกับเด็กปฐมวัยที่ฟังเพลงพื้นบ้านอีสาน. (ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). สาขาวิชาปฐมวัยศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปาหนัน คำฝอย. (2553). การพัฒนาระบบบันทึกโน้ตเพลงไทย. สงขลา: สาขาวิชาตรียางคศาสตร์ไทย คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- พัชรี แวงวรรณ. (2553). ผลของกิจกรรมการเล่นอังกะลุงร่วมกับการใช้กระบวนการกลุ่มต่อความจำเหตุของผู้สูงอายุนบ้านพักคนชรา. (ปริญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต). สาขาวิชาแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- รวีวรรณ เกียรติอังกูร. (2552). การสร้างสื่อมัลติมีเดียวิชาศิลปะ เรื่อง “การใช้สีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลสุราษฎร์ธานี. (ปริญาครุศาสตรอดสาหกรรมมหาบัณฑิต). สาขาวิชาครุศาสตร์เทคโนโลยี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- วันเพ็ญ คุ่มดิษฐ์. (2548). การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กออทิสติก โดยใช้เทคนิคการใช้สีสอนอ่านเป็นคำ. (ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต). สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมชาย อมะรักษ์. (2542). ดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย. กาญจนบุรี: โปรแกรมวิชาดนตรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี.